

то не можеше да стане, денсь става, и всичкиятъ народъ се смѣе и ржкоплѣщи, като че става нѣщо най-естественно... Какво е това врѣме? Отдѣ. тая дързостъ у раята и тоя страхъ у господаря?... Или вече, наистина, часътъ е ударилъ на тая империя, и Бейзадето има право, и младежитѣ иматъ право?

— Кой знай, кой знай!...

Въ замислюването той се спрѣпнѣ въ дѣцата, които се връщахъ отъ училището. Тѣ бѣхъ ученицитѣ на Мердевенджиева и съставяхъ една дълга колона, по двѣ на редъ. Тѣ вървѣхъ въ тактъ, като войници, подъ командата на десетници, които вървѣхъ отъ страна, и на генерала, който вървѣше отпрѣжъ... Марковия Асенъ дигаше прѣчка съ една чървена кърпица: това бѣше знамето!

Марко останахъ поразенъ

— Та то всичко полудѣло: отъ старци до бозайници, помисли си той, — тя се е залюбѣла...

Той хванѣ за ухото Асенча и му каза усмихнато:

— Какво носишъ, брѣ, малко муле?

Тукъ съ благодарение си помисли, че неговитѣ постари синове сж остали немоленсани, че той не бѣ забѣлѣзаль у тѣхъ размирний духъ, който бѣ прѣхваналь вепчикитѣ, и самага него даже.

— Нека бари тѣ да останахъ на страна, да стоахъ вънъ отъ тая каша, дѣто и азъ загнѣхъ. Азъ съмъ вече зель-далъ. Тѣ да останахъ живи...

Послѣ, горчива мисль му дойде и той прибави намусено:

— Та у тия маскири не тече ли кръвь въ жилитѣ?... Базиргяни ли съмъ ги пародилъ?... Не, по-добрѣ, нека стоахъ на страна... Единъ отъ кшщата стига...

Слънцето бѣше кждѣ обѣдъ.

Той стигнахъ у тѣхъ си безпокоенъ и сърдитъ, влѣзихъ въ собата, прѣгледа нищовитѣ, които висѣхъ на стѣната въ кобуритѣ си, отвори послѣ единъ килеръ, който бѣше